स्वनुवाकेष्वाम्नातानां प्रत्यनुवाकमष्टादशानां पशूनां विभज्य द्वयोर्यूपयोर्बन्धने सति विंशतिसङ्ख्याकेषु यूपेषु सर्व्वे पशवो बध्यन्ते। तथा सति यजमानः सवीर्य्यो भवति ॥

(५) अत्र यूपान्तरालेषु धारिता आरण्या ये पशवः तेषां पशूनां समाप्तिपर्य्यन्तं प्रयोगं निन्दामुखेन निषेधति। "यदारण्यैः सꣳस्थापयेत्। व्यवस्येतां पितापुत्रौ। व्यध्वा न भ्रामेयुः विदूरं ग्रामयोर्ग्रामान्तौ स्याताम् ॥ २ ॥ ऋक्षीकाः पुरुषव्याघ्राः परियोषिण आव्याधिनीस्तस्करा अरण्येष्वाजायेरन्" इति। इन्द्राय राज्ञे सूकरो इत्याद्यनुवाकेषूक्ता आरण्याः पशवो यूपान्तरालेषु धारयित्वोपाकृताः। तैः पशुभिर्यद्यन्य पशुवत् पाशुकं प्रयोगं समापयेत् तदानीं ते दोषाः प्रसज्येरन्। तदेवोदाहीयन्ते। 'पितापुत्रौ', परस्परं 'व्यवस्येतां' विरुद्धाध्यवसायौ कलहकारिणौ भवेतां। अध्वानश्च विक्रामेयुः। अध्वशब्देन मार्गे गच्छन्तो जना उपलक्ष्यन्ते। ते च परस्परं विरुद्धं क्रामेयुः परस्परबाधकाः स्युः आरण्यपशूनां तथा विरुद्धत्वात् किञ्च 'ग्रामान्तौ ग्रामयोः', सीमानौ तयोर्ग्रामयोर्विदूरं यथा भवति तथा 'स्यातां', ग्रामसीम्नोः अत्यन्तदूरत्वे सति मार्गमध्ये भयकारणं महारण्यमुत्पद्यतेत्यभिप्रायः। तेषु च 'अरण्येषु', ऋक्षीकादयः सर्व्वत उत्पद्येरन् 'ऋक्षीकाः' भल्लूकप्रभृतयः, हिंसिका मृगाः। व्याघ्रजातावतिक्रूराः 'पुरुषव्याघ्राः' मार्गचौराः, 'परिमोषिणः' चोरप्रभूणां सेना 'आव्याधिन्यः'। मायाविलेनापहर्त्तारः 'तस्कराः' ॥